

Aczél Dóra

Fájdallam

Kórházzagú kamaszkor

Koinónia • 2016

(Lepkeraj költözött belém.)

Marinko

Az előkészítő egy nagy tér, függönyökkel elválasztható ágyakkal. A függönyöket csak akkor használják, ha egy-egy beteg látványa nem szép. Most nem volt elhúzva egyik sem. Az ágyak rendezett sorban álltak, mindegyikhez sokkal több gépet csatlakoztattak, mint amennyivel eddig találkoztam. Fehér fény, pittyegő hangok, mütőszöld köpenyek suhogása. Német suttogások.

Egyszer csak angol suttogás. Feleszmélek az addigi ideges bóbiskolásomból. Édesanya jön-megy, körülnéz. Most sincs mellettem. Jó. Szabadon félhetek, retteghetek attól, hogy nem tudom, mi lesz velem. A testem könnyeket kezd préselni magából. Ha édesanya mellettem van, nem sírok, hiszen nekem kell lenni az erősnek, a szócsőnek. A szócsövek pedig nem sírnak. A szócsövek üresek, engedik átfolygni magukon a világot. Most egy kicsit telis-tele lehetek félelemmel.

Az angol szavak elárulták, hogy van még benn valaki, aki idegen. Keresni kezdtem a fülemmel és a szememmel. Velem átlósan feküdt az ágyában, a nővérrel beszélgetett. Hangja higgadt volt. Haja szőke, göndör, a homlokába hulló. Fehér kötések voltak rajta, itt-ott. Elkaptuk egymás tekintetét. A nővér elment mellőle, s a fiú megkérdezte, hogy félek-e. A szemembe gyűltek a könnyek, nem engedtem őket lefolyni, csak bólintottam, hogy igen. A nővér visszajött hozzá, s el is tolták ágyastul, mindenestül, ki az életemből.

Amikor a nővér visszajött sertepertélni a betegek körül, magamhoz hívtam.

– Ki volt az a fiú?

– Melyik?

– Aki ott feküdt – bólintottam az ágya üres helyére.

– Ó, ööö, sajnos semmit sem mondhatok a betegekről.

– Mi a neve, a címe? Szeretnék írni neki. Meg akarom köszönni, hogy bátorított.

– Marinko Szlovákiából. Ennyit mondhatok.

– Marinko Szlovákiából – ismételt meg, be akartam vésni a fejembe, minden porcikámba,

hogy tudjam, hogy soha ne felejtsem el, hogy egy kérdés és egy tekintet mit jelenthet.

A nővér elment, édesanya visszajött, s pár percre rá már toltak ágyastól, mindenestől el, ki az addigi életemből.

Átfektettek a korábbi ágyamról egy mozgó, pultszerű asztalra, ezzel mintegy átliftezték a műtőágyra. Ekkor búcsúzhattam el édesanyától, eddig jöhetett velem. Rájöttem, hogy a bugyim még rajtam van, amit még fent a szobában kellett volna lehúznom, ezt most megtettem, s búcsú gyanánt odaadtam édesanyának. Nem akartam a szemébe nézni, sem azt mondani neki, hogy szeretem. Nem adott volna erőt.

A neonok a plafonon még erősebben sütöttek a szemem, négyzet alakúak voltak, ezeket néztem, miközben toltak. A műtőbe érkeztünk. Sok orvos volt körülöttem, az egyik elmondta, hogy most fogják adni az altatót, s valóban, rögtön nyomta is a kezembe beültetett branülön keresztül. Számoljak, mondta. Számoltam. Egy, kettő, három, négy, öt..., haaat, héééééééééé, ny.....

A szemeim nem akartak egészen kinyílni. Összehúzódva, morcosan csücsültek az üregben,

fellázadva, csendsztrájkot tartottak. Nem látni, nem érezni, nem tudni. Nem ott lenni, ahol.

A műtét után fátyol ereszkedett a világ és közém. Láttam mozogni embereket előttem, az egyik fehér köpenyes magyarul beszélt. Viccelődtünk. Édesanya is ott volt. Homályosan láttam, inkább csak éreztem az aggódó jelenlétét. Örült, hogy odavetődött egy magyar orvos, akivel ő is beszélni tudott. Visszagondolva érthető, miért döntöttek úgy a kórházban, hogy szereznek egy magyar anyanyelvű orvost: az ébredő beteget a legjobban nem angolul tudják tesztelni, hanem azon a nyelven, ahogy gondolkodik. De én akkor már angolul is tudtam gondolkodni. Jól esett, hogy ébredés után valaki más is volt mellettem, nemcsak édesanyám. Nem voltam képes magamról beszámolni, fogalmam sem volt arról, hogy zajlott a műtét.

– Hány óra?

– Este nyolc.

– ...az tíz óra. Tíz órát voltam bent?

– Igen – jelentette anyukám.

– Jól nézek ki? – kérdeztem a dokit.

– Persze.

– Na jó, akkor este megyek Mikulás-buliba.
Ugye, Bécsben is van Mikulás-buli?

– Van, persze. Foglalhatok neked helyet, ismerem a legvagányabb diszkót.

– Jó lesz, persze. Amúgy én Dóra vagyok.

– István. Látom, minden rendben van. Örülök.

– Sikerült a műtét?

– A karod megvan. Több izmot kellett eltávolítaniuk, mint amit terveztek, és egy ideget is ki kellett műteni: körbenőtte a daganat, veszélyes lett volna megtartani.

Csend.

– A daganatot kivették?

– Ki. De ahogy gyógyulásnak indul a sebed, még itt a kórházban kell kapnod egy kemót.

– Kell még kapnom kemót?

– Igen, amíg az előírt kezelése le nem jár, addig igen.

– Ó, az még egy félév! A francba.

Csend.

– Itt van ez a gép – mondta a doki, miközben közelebb jött hozzám. Az ágyról felemelt egy csokisdoboz-méretű kütyüt, s ahogy megemelte, láttam, hogy dróttal, csővel hozzám van kötve.

A nyakamból egy elosztó-hosszabbító csaprendszer lógott, oda kötötték be az infúziót és ezt a gépet. Intravénásan. A látvány is bizarr lehetett, számomra az érzés volt az, és végiggondolni, hogyan nézhetek ki.

– Magadnak tudod adagolni a fájdalomcsillapítót. Meg kell nyomnod ezt a gombot. Félóránként nyomogathatod, s a csövön keresztül intravénásan adja neked a gyógyszert. Sűrűbben ne nagyon nyomd, álmosít.

Este tíz körül toltak be a liftbe. A fátyol a világ és köztem aszerint volt sűrűbb, ahogy az adagoló gombját nyomogattam. Ha egy kicsit is fáj, megnyomtam. Nem tudom, milyen lett volna az igazi fájdalom, nem is akartam tudni. Inkább aludtam. Sokat, mélyeket.

És gyakran álmodtam Marinkóról. Marinko from Slovakia.